

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 99

(octubre de 2018)

Las tareas de construcción de la IV Internacional

Rusia, Palestina, Unión Europea, México...

LA VERDAD

Las tareas de construcción de la IV Internacional
Rusia, Palestina, Unión Europea, México
Migración e imperialismo
Nuevas formas de explotación en la economía digital

Declaració del Secretariat Internacional de la IV Internacional sobre Europa - 7 de novembre de 2018

El capital financer i el seu instrument, la Unió Europea, són responsables del caos en què s'enfonsa Europa

Cal rendir-se a l'evidència, tot és a punt per entrar en un nou episodi de la "crisi del deute sobirà" que va sagnar, literalment, a Grècia i al seu poble¹.

Aquesta vegada, sembla que li toca a Itàlia el mateix paper que va tenir Grècia en 2010-2015.

Tot el decorat, a punt. Cadascú té el seu paper: els mercats, les agències de qualificació, la Comissió Europea de Brussel·les, el FMI i els seus experts...

Acusen a Itàlia d'amençar amb enfonsar a tota la zona euro, per negar-se a sotmetre els seus pressupostos a les regles de el "pacte d'estabilitat".

Segons això, tot el sistema financer europeu, estretament interconnectat, deu estar amenaçat per la fallida d'un solament de les seves baules, Itàlia.

I el poble italià, en rebutjar el pressupost que la Unió Europea vol imposar-li, seria còmplice de les posicions reaccionàries de Salvini i di Maio... portats al poder pel rebuig de la política d'austeritat dictada per Brussel·les i aplicada per Renzi.

Pretenen que el poble italià sigui responsable de la tempestat financera que tots els especialistes econòmics veien arribar a Europa. I li toca pagar els plats trencats.

Per a aquest món selecte de eurófil, hi ha una sola sortida: "Que el poble italià se sotmeti". De qui volen burlar-se?

La Unió Europea acusa i amenaça al poble italià

Els grans bancs europeus, com els grans bancs nord-americans, plens de milers

¹ Des de 2008, Grècia ha perdut més d'un milió d'habitants. Són sobretot joves que s'han anat, començant pels més qualificats. Entre els seus deu milions d'habitants, Grècia explica avui amb prop de 500.000 joves entre 20 i 30 anys menys que els que tenia en 2008.

La cura d'austeritat ha fet perdre prop d'un de cada cinc llocs de treball. L'atur segueix estant en el 20%, malgrat l'èxode dels joves.

La despesa pública ha baixat un 30%, i les seves conseqüències dramàtiques s'han vist en l'incendi de Mati, no lluny d'Atenes, amb 97 morts.

Els salaris reals dels grecs han baixat més d'un 15% de mitjana, i els ingressos dels jubilats s'han enfonsat fins a la meitat.

de milions de subvencions públiques, no han digerit –al cap de 10 anys– les conseqüències de la gegantesca crisi financera de 2007-2008.

Els seus balanços segueixen tocats per les temeràries operacions especulatives que havien emprès.

El capital financer, asfixiat en els límits massa estrets del mercat mundial, ha perfeccionat més de l'imaginable –aprofitant la desreglamentació dels mercats financers empresa a partir de 1971 per l'imperialisme nord-americà– tècniques financeres que li permeten sadollar amb l'especulació la seva set inextinguible de beneficis, la qual cosa porta a la sèrie de fallides fragoroses des de 2008.

Tots reconeixen que la crisi de 2011-2012, una de les principals víctimes de la qual va ser el poble grec, va ser la rèplica a Europa de la crisi desenvolupada en 2007-2008...

Com per casualitat, al moment en què els experts es preocupen de nou per l'efecte d'arrossegament en les borses europees que pot provocar la caiguda del Nasdaq (en aquest octubre de 2018), el cor de les agències de qualificació descobreix la importància del deute italià.

Després d'Itàlia, aquest món distingit ens anuncia ja que es perfila el contagi a Portugal, a Espanya i a França...

Es precisa l'escenificació

Diuen els experts que cal salvar a Europa de la desconfiança creixent que els seus pobles alimenten respecte de la Unió Europea, les seves institucions i els seus tractats.

En realitat, la qual cosa busquen aquests senyors és fer el que faci falta per tractar de salvar costí el que costí els mecanismes que garanteixen, amb una brutal política d'austeritat aplicada en tota Europa, el pagament de les muntanyes de deutes contrets amb els bancs i fons financers dels quals la UE és fidel instrument.

Aquí, entren en escena les eleccions al suposat Parlament Europeu.

Suposadament s'enfronten dos camps, el dels 'progressistes' enfront del dels 'nacional-populistes'. Costí el que costí

cal centrar l'atenció en la falsa oposició d'aquests dos 'camps' per camuflar l'essencial de la situació: l'enorme rebuig, per part de tots els pobles, de la política d'austeritat reforçada de la Unió Europea, un rebuig que provoca una crisi sense precedents fins i tot en els cims del poder a França, a Alemanya, a Portugal, a Espanya, en la Gran Bretanya, encara que la Gran Bretanya no sigui membre de la zona euro i hagi decidit abandonar la Unió Europea.

D'un costat els Macron, Merkel, Juncker, Draghi... tots els quals en un o un altre moment han format part dels estats majors de Goldman-*Sachs, Rothschild, J-P. Morgan...

De l'altre, estan els Salvini, Orban... a l'elecció dels quals van contribuir els 'progressistes' com a reacció contra la política de destrucció que desenvolupen al capdavant de la Unió Europea.

Malgrat els senyors 'progressistes', la resistència dels pobles a la seva política de destrucció de les conquestes socials i polítiques de la classe obrera i de les masses populars no pot identificar-se amb personatges com Salvini, Orban... Presentar-ho així és una amalgama miserable. La resistència dels pobles per res comportar desordre ni caos.

Europa sota els cops de la 'guerra comercial' llançada per Trump

Cal cridar a les coses pel seu nom. En el marc del sistema de propietat privada dels mitjans de producció, Europa està sent inexorablement expulsada dels sectors determinants del mercat mundial per la guerra comercial en tota la línia llançada per Trump i l'imperialisme nord-americà.

Les economies nacionals del continent són dislocades per la reorganització permanent de les "cadena de valors" que els monopolis imperialistes efectuen, concentrant les seves produccions a les zones de baixos salaris.

Europa, de la qual tiren els interessos contradictoris de les diferents burgesies nacionals, condemnades inexorablement a la decadència per la 'guerra comercial' és incapaç de dotar-se de la política co-

muna fiscal, pressupostària i financera que invoca regularment, suposadament per fer front a les envestides de l'imperialisme nord-americà.

La seva única política comuna es redueix a la política coordinada de destrucció en tota Europa de totes les conquestes socials aconseguides per la classe obrera després de la guerra, amb la finalitat de garantir les condicions de sobreexplotació exigides pel capital financer en crisi.

Mai va ser tan engegadora la semblança dels plans que copegen a tots els pobles d'Europa. L'avidesa del capital financer en plena crisi de descomposició exigeix la destrucció immediata de tota reglamentació laboral, la destrucció dels sistemes de jubilació i de Seguretat Social, l'acceleració de la privatització de tots els sistemes sanitaris, de tots els transports públics, dels serveis públics d'electricitat... A tot arreu, la individualització està substituïnt als drets col·lectius basats en la solidaritat. Està amenaçada de destrucció tota la sedimentació de drets assolits amb la lluita de classes i que ha modelat els trets fonamentals de la fisonomia del continent.

Ni els pobles ni els migrants amenacen amb dislocar a Europa, són la Unió Europea i els governs!

Malgrat els professors de moral autoproclamats 'progressistes', la resistència de la classe obrera i dels pobles no amenaça amb enfonsar al vell continent en el caos, com sí fan el capital financer i els seus instruments: la Unió Europea i els governs sotmesos als seus dictats.

Malgrat els 'progressistes' que s'han desemmascarat formant un bloc amb els 'nacional-populistes' el 28 i 29 de juny per restringir brutalment l'acolliment de refugiats, ni el poble italià ni els pobles d'Europa Oriental, ni els 'migrants' amenacen amb dislocar a Europa. Els pobles polonès, hongarès, txec... saben per a quin han servit les subvencions de la Unió Europea des de 2004. Han servit perquè els bancs alemanys i austríacs organitzessin la implantació de subcontractes dels grans grups monopolistes implantats a

Europa Occidental per sobreexplotar a la mà d'obra local, sotmesa a l'atur pel desmantellament de la propietat social.

No són els pobles els que s'aparten d'Europa, són la Unió Europea i els governs sotmesos a ella els que s'aferrissen a destruir i dislocar les conquestes polítiques i socials de la classe obrera amb les quals els pobles aspiren a unir-se en una Europa dels treballadors i dels pobles.

No hi ha sortida ni en l'acompanyament 'humanista' de la destrucció de totes les conquestes socials i polítiques dels pobles d'Europa, ni en la política de deportació forçosa de milions de migrants per l'imperialisme, ni en l'atzucac del replegament sobre les pròpies fronteres.

L'aspiració dels pobles a recuperar la seva sobirania solament podrà realitzar-se en la lluita de la classe obrera per arrencar, a escala de tota Europa, el poder de les mans del capital financer per reorganitzar a escala de tot el continent els transports, l'energia, la indústria i les infraestructures al servei de tots els pobles i de tots els proletaris, de qualsevol origen.

En tota Europa, es formen agrupaments militants

En tota Europa, el rebuig de la política dictada pel capital financer ha arremès contra els poders establerts i alhora contra els vells partits que es reclamaven de la defensa dels interessos obrers i de la democràcia, que s'han subordinat als seus respectius governs i al capital financer, obrint una crisi en el seu si i portant a alguns a la vora de la implosió.

En tots els països del continent, busquen organitzar-se agrupaments de militants, sorgits de la convergència entre elements que vénen d'aquests partits i la jove generació de militants, per tractar d'ajudar a la classe obrera a obrir, amb la lluita de classes, el camí d'una sortida política conforme amb la defensa dels seus interessos de classe i amb la reconquesta de la democràcia.

Cadascun amb les seves pròpies formes, busquen recuperar tota l'experiència històrica del combat del moviment

obrer per acabar amb el sistema d'explotació capitalista i instaurar el socialisme.

Molts d'aquests agrupaments, cadascun a la seva manera, recuperen les conclusions que van estar en l'origen del combat revolucionari de la classe obrera.

En aquest període de maduració política accelerada, la IV Internacional s'inscriu al debat que sorgeix i que està íntimament lligat al combat pràctic per ajudar a la classe obrera a agrupar-se en cadascun dels països del continent i per ajudar al fet que convergeixi la lluita de tots els pobles d'Europa que barallen per llevar el poder de les mans del capital financer, únic camí per sortir de l'Europa de la dislocació i de l'anarquia capitalista.

La IV Internacional s'identifica més que mai amb l'ensenyament de León Trotski, que en 1940 declarava:

"La unificació econòmica és per a Europa qüestió de vida o mort. Però realitzar aquesta tasca no incumbeix als actuals governs, sinó a les masses populars, encapçalades pel proletariat. Europa ha de convertir-se als Estats Units Socialistes, si no vol convertir-se en la tomba de la vella civilització."

Però es guarda molt d'evitar tota temptació d'imposar en bloc les seves conclusions polítiques.

La IV Internacional entén que en el terreny de la pràctica organitzada es verificaran els esdeveniments, que les discussions i divergències es resoldran no amb paraules sinó en la vida. És absolutament inevitable que es desenvolupi la més àmplia diversitat d'opinions polítiques, doncs el camí cap a la revolució mundial, en el si de la qual s'integren els processos europeus, abastant a centenars de milions d'homes, farà aflorar a tot arreu, en tots els països, en totes les organitzacions, tant productes de la descomposició del sistema de l'imperialisme, com a elements avançats que busquen solucions progressistes.

La IV Internacional confia. És conscient que en encaixar les peces s'operarà una selecció.

Amb aquesta disposició es convida al debat que es desenvolupa avui a escala de tot el continent europeu.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta